

சங்க இலக்கியங்களில் குடிமக்களின் உறைவிடங்கள்

நெறியாளர்

முனைவர் ம.சுந்தரமூர்த்தி

பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்

சேலம் - 11

ஆய்வாளர்

க.கவிதா

பகுதி நேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்

சேலம் - 11

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் குடிமக்கள் வாழ்ந்த உறைவிடங்களைப் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் ஐந்திணை நிலஅமைப்பிற்கேற்ப குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்ற பழமொழிக்கேற்ப வாழ்க்கை நடத்திய பாங்கு சிறப்பிற்குரியது. அவர்கள் செய்யும் தொழிலுக்கு ஏற்பவும், பொருளாதார நிலைக்கு ஏற்பவும் உறைவிடங்களை அமைத்திருந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்து வந்த அவர்கள் தங்கள் உறைவிடங்கள் அனைத்தும் கலைநயம் மிகுந்து காணப்படுகின்றது. ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கில் கட்டிடக்கலையானது முதன்மை பெற்றுத் திகழ்கிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகைத் திணைகளில் வாழ்ந்த மக்களின் உறைவிடமானது கட்டிடக்கலைக்கு உதாரணமாக அவர்கள் திகழ்ந்து வந்தனர் என்பதனை உணரவைக்கின்றது. சிறுகுடிசைகளில் எளிமையான மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். மன்னர்களும், செல்வந்தர்களும் அரண்மனைகள் மற்றும் கோட்டைகளில் ஆடம்பரமான வாழ்க்கை நடத்தியுள்ளனர். ஐந்திணை நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்து வந்துள்ள குடிமக்களின் உறைவிடங்களைப் பற்றியதான செய்திகள் ஆய்வுநோக்கமாகத் திகழ்கின்றது.

ABSTRAT

Sangha literary hymns feature the abodes where the citizens lived. The people who lived there have been living by setting up residences according to the five-tiered land system. According to the saying that work is God's work, the style of living is remarkable. According to their occupation and economic status, they had set up residences. All the residences where they lived are very artistic. Architecture Among the sixty-four arts, architecture

takes precedence. It can be felt that the dwellings of the people who lived in the five districts of Kurinji, Mullai, Marutham, Neythal and Balai were an example of architecture. Simple people lived in small huts. Kings and the wealthy lived lavish lives in palaces and forts. The residences of the citizens who have been living in the five-storeyed area are for research purposes.

முன்னுரை

மனிதன் உணவு, உடை, இருப்பிடம் என தன் வாழ்வை நிலைத்து வாழத்தொடங்கிவயுள்ளான். அதன் அடிப்படையில் இயற்கையில் கிடைத்த உணவை சுவையோடு உண்டு வாழ்ந்துள்ளான். இலை தழைகளைப் பயன்படுத்தி தன் உடலை மறைத்தான் பிறகு அதற்கு நூலெடுத்து நெசவுத்தொழில் செய்து வண்ணம் ஏற்றி அழகுபடுத்தியுள்ளான். மேலும் இருப்பிடம் அமைத்தான். வெட்டவெளிகளிலும், பாறைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் தன்னை குளிரிலிருந்தும் மழைகளிலிருந்தும் காத்துக்கொண்டுள்ளான். இவ்வாறாக இருப்பிடம் உருவாகியுள்ளது.

மக்களின் வாழ்விடம்

ஐந்திணை மக்களுள் குறவர் குன்றவர், இறவளர் முதலிய வகுப்பாரும், தினைக்கதிரைக் கொண்டு குடிசை மற்றும் பரண் அமைத்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். முல்லை நில மக்களான இடையர் கூரை வேய்ந்த சிற்றூர்களிலும், மருதநிலச் சிற்றூரில் உழவர் மண்சுவர் எழுப்பியும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். மருதநிலப் பேரூரில் வசதியான வீடுகளும் காரை வீடுகளும் சுட்ட செங்கல் மற்றும் சுடுமண் என்றும் சுடுமட் பலகை என்றும் சொல்லப்பட்ட செய்தி சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகளில் அறியப்பெறுகிறது. இது பச்சை செங்கல் மட்பலகை எனப்பட்டது. இதனை,

“சுடுமண் ஓங்கிய நெருநகர் வரைப்பின்” (பெரும்.405)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல்வரி குறிப்பிடுகிறது. மேலும்,

“சுடுமட் பலகைபல கொணர்வித்து” (பெரியபுராணம்.49)

என்ற பெரியபுராணம் பாடலடியும் உணர்த்துகிறது. சிறு செங்கல் இட்டிகை எனப்பட்டது. “சிறியதும் பெரியதும் உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததும் அல்லாது நடு நிகர்த்தான உறையுள், குடி, மனை, இல், வீடு என்னும் சொற்களுள் ஒன்றாற் குறிக்கப்பெறும். இல்லம், வளமனை, மாளிகை, நகர் என்பன பெருஞ் செல்வர் வாழும் சிறந்த உறைவிடங்களைக் குறிக்கும். அரண்மனை அரசர் வாழும் சிறந்த உறைகளைக் குறிக்கும். அரசர் வாழும் மாளிகை அரண் பெற்றிருக்கு ஆதலால், அரண்மனையெனப் பெயர் பெறும். அரசன் மனை என்னும் பொருளிற் கோயில் என்றும் சொல்லப்பெறும்” (தேவநேயப் பாவணார் ஞா., பண்டைய தமிழ்நாகரீகமும் பண்பாடும் ப.66) இங்கு மேனிலையுள்ள வீடு மாடம் எனப்பட்டது. அது உலக வழக்கில் மாடிவீடு எனவும் மெத்தைவீடு

எனவும் வழங்கப்பெறும். இருநிலை முதல் எழுநிலைவரை அக்காலத்து மாடங்கள் கட்டப்பட்டன.

“இன்அகில் ஆவி விம்மும் எழுநிலைமாடஞ் சேர்ந்தும்”
(சீவக.2840)

என்ற சீவகசிந்தாமணி பாடல்வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு மாடமும் அல்லது மாளிகையும், சுற்றுச்சுவர் முதலான பகுதிகளை உடையதாயிருந்தது. மேனிலையில் நிலாமுற்றமிருந்துள்ளது. மேலும்,

“மாடம் கூடம் மண்டபம் எனப்பல” (மதுரைக்358)

என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. மண்டபம், கூடம், தாயக்கட்டு, அடுக்களை ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளது. காற்று வரும்வழி காதலர், சாளரம், பலகணி என்னும் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தது. காரைவீடுகள் உச்சியில் ஓடு வேய்ந்ததும் மச்சுப் பாவியும் இருவகையாயிருந்தன. ஓடும் இலக்கிய வழக்கில் சுடுமண் எனப்பட்டது. ஓடு வேயாது பொற்தகடு வேய்ந்த மனை என்று இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

“முறையின் உண்ணும் நிறையா வாழ்க்கை

முளவுமாத் தொலைச்சிய முழுச்சொல் ஆடவர்

உடும்புஇழுது அறுத்த ஒருங்காழ்ப் படலைச்” (புறம்.325 5-7)

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. முள்ளம் பன்றியைக் கொன்ற பேரொலியை உடைய அவ்விடத்து ஆண்மக்கள் மரத்தின் கோல்களால் அமைக்கப்பட்ட கட்டுக் கதவினையுடைய தங்கள் சிறப்பில்லா இல்லங்களின் முன்னர் உடும்பினை அறுத்து யாவருக்கும் பகுத்துத் தருவதற்குத் தீயை மூட்டி அதில் உடும்பினை வாட்டும்போது பிறக்கும் கொழுவிய புலால் நாற்றம் அச்சிறார்களின் தெருக்கள் எங்கும் கமழும். சங்கிலியால் நாய்களைக் கட்டி வைத்துள்ள காவல் அமைந்த வீடுகள். உயிர்வாழ் முள்வலியையும் அதனைச் சூழ்ந்த காவல் காட்டினையும் உடையது. இதனை,

“இருங் கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத

கருங் காற் செந் தினை கடியுமுண்டன

கல்லக வரைப்பில் கான் கெழு சிறுகுடி” (நற்.122.1-3)

என்ற நற்றிணை வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. அதாவது பெரிய மலையின் பக்கத்தில் என் தந்தைமார் உழுது விதைத்த கரிய அடித்தண்டினை உடைய செவ்விய தினை கதிர்கள் யாவும் பயிரிடப்பட்டனர். மலை சூழ்ந்த கானகத்தைப் பொருந்திய சிறுகுடியினரின் இல்லம் மிகுந்த பகுதிகளில் உள்ள மல்லிகையும் அரும்பி நின்றன என்பதனை,

“இருங்கழி மலர்ந்த வள்இதழ் நீலம்
புலாஅல் மறுகின் சிறுகுடிப் பாக்கத்து
இனமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையும்
மெல்அம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே” (அகம்.270.1-4)

என்ற அகநானூறு பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. புலால் நாளும் தெருக்களைக் கொண்ட சிறிய குடியிருப்புகளை உடைய பாக்கத்தில் மீன் இனத்தை வேட்டையாடச் செல்லும் பரதவர்கள் உப்பங்கழியில் மலர்ந்திருக்கும் கொழுவிய இதழ்களையுடைய நீலமலர்களைப் புலிநகம் போன்று காட்சியளிக்கும். அத்தகைய கொன்றைப் பூக்களுடன் சூடிக் கொள்வர் இதனை,

“துறுகல் நண்ணிய கறிஇவர் படப்பைக்
குறிஇறைக் குரம்பைநம் மனையின் புகுதரும்” (அகம்.272.10-11)

என்ற அகநானூறு பாடல்வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கல்லின்மேல் மிளகுக் கொடி படர்ந்த தோட்டத்தையும் குறுங்கூரையையும் உடைய குடிசையாகிய நம் மனையிடத்தே உடல்பூரிக்கும் மகிழ்ச்சியை உடையவனாய் வந்து புகுந்தான். இதனை,

“வேழம் நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇ
தாழை முடித்து தருப்பை வேய்ந்த
குறியிறைக் குரம்பை பறியுடைய முன்றில்
கொடுங்காற் புன்னைக் கோடுதுமிர்த்து இயற்றிய
பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணற் பந்தர்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி
புலவுநுனைப் பகழியும் சிலையும் மான
செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்
மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கி
கோடை நீடினும் குறைபடல் அறியாத்
தோள்தாழ் குளத்த கோடு காத்திருக்கும்
கொடுமுடி வலைஞர் குடிவயற் சேப்பின்” (பெரும்.263-274)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் காட்சிப்படுத்துகின்றது. வேழக்கோலை நிரல்பட வைத்து இடையிடையே வெள்ளிய மரக்கொம்புகளைக் கலந்து தாழை நாராலே யாத்துத் தருப்பைப் புல்லாலே

வேயப்பட்ட குறிய இறப்பையுடைய குடில், மீனை வாரி எடுக்கும் பறிகள் வைக்கப்பட்டுள்ள அக்குடிலின் முற்றத்தில் வளைந்த காலையுடைய புன்னையின் கொம்பை வெட்டி இயற்றிய பசுங்காய்கள் தொங்குகின்ற பந்தர்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பந்தரின்கண் இளைஞரும் முதியவரும் சுற்றத்துடன் கூடி இருந்து மகிழ்வர். பின்னர் பகழியையும், வில்லையும் உடைய கயலும், இறால் மீனும் பிறழுகின்ற கரிய பெரிய குளத்திலே தம் மக்களுடன் உலாவி மீனைப் பிடிப்பர். கோடைக்காலம் நீண்டதாயினும் வற்றாத நீர்நிலை கூம்பிய கைகள் அமிழாமல் நின்ற நீரினையுடைய குளக்கரைகளைக் காவல் காத்திருப்பர். இத்தகைய குடியினையுடைய இடத்தில் வலைஞர் குடியிருப்பர்.

குறிஞ்சி நிலத்துக் குடில்கள்

குறிஞ்சி நிலப் பொதுமக்களாகிய குறவர்கள் தினைத்தாள்களால் வேயப்பட்ட சிறுகுடில்களிலும் புல்லால் வேயப்பட்ட குடில்களிலும் சறுகால் வேயந்த குடில்களிலும் வாழ்ந்ததை குறிப்பிடுகின்றது.

“இருவி வேயந்த குறுங்காற் குரம்பை” (குறிஞ்சி.153)

என்றும்,

“புல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும்” (மலை.439)

என்றும்,

“ஆரை வேயந்த அறைவாய்ச் சகடம்

வேழம் காவலர் குரம்பை ஏய்ப்ப” (பெரும்.50-51)

என்ற பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றது. மலையில் வாழும் விலங்கினங்களால், உள்ளே நுழையாத அளவிற்குக் கோழிக்கூடு போன்ற குடில்களில் வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு மலைவாழ் மக்களாகிய குறவர்கள் எளிமையான குடிசைகளில் வாழ்ந்தனர். மலைச்சரிவுகளிலும் மேடு பள்ளங்களாகிய நில அமைப்பினையும் அறிந்து தங்களிடம் கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களைக் கொண்டே தங்களின் குடில்களை அமைத்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

முல்லை நிலத்துக் குடில்கள்

முல்லை நிலத்து ஆயர்களின் குடில்கள் வரகுக் தாளால் வேயப்பட்டுள்ளது. ஆட்டுக்குட்டிகள் தின்னக்கூடிய அளவிற்குத் தழைகளைக் கட்டி உள்ளே குறுகிய கால்களைக் கொண்டது அதன் வெளியே கிடாய் தோலைப் பாயாகக் கொண்டு அதில் துஞ்சும் காவலை உடையதாக இருப்பதை,

“குளகுஅரை யாத்த குறுங்கால் குரம்பை
செற்றை வாயில் செறிகழிக் கதவின்
கற்றை வேய்ந்த கழித்தழைச் சாம்பின்
அதனோன் துஞ்சங் காப்பின் உதள
நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில்
கொடுமுகத் துருவையொடு வெள்ளை சேக்கும்
இடுமுள் வேலி எருப்படு வரைப்பின்” (பெரும்148-153)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. இரவு நேரத்தில் கொடிய விலங்குகள் அணுகாமல் இருப்பதற்கு நெருப்பு எரிந்ததை,

“மெய் உரித்து இயற்றிய மிதி அதட் பள்ளி
தீத் துணையாகச் சேந்தனிர் கழிமின்” (மலை.419-420)

என்று மலைபடுகடாம் பாடல் வரிகள் கூறுகின்றது. இதன்மூலம் முல்லைநில மக்கள் எளிமையாகக் குடிசைகளை அமைத்து வாழ்ந்ததை அறியமுடிகின்றது. முள்வேலியிட்டுச் சூழ்ந்து எழுகின்ற இடத்தே தொடரி முதலிய காடுகள் சூழ வளர்ந்த தொழுவங்களை உடைய சிறிய ஊரின்கண் அழகிய குடியிருப்புகள் காணப்படும். அவ்வீடுகளின் முற்றத்தின்கண் பெண்யானைகள் அதிமாக நிற்பது போல் நெற்கூடுகள் நிற்கும். முற்றத்தை ஒட்டிய மரத்தின் கீழ் யானையின் காலைப் போன்ற வரகு திரிகின்ற திரிகை நடப்பட்டிருக்கும். உழவுத்தொழிலுக்குத் தேவையான வண்டிகளோடு கலப்பையும் வைப்பதால் சுவர் தேய்ந்து காணப்படும். கொட்டில்களும் கார் காலத்தில் ஆகாயத்தே பரவிய முகில்கள் போன்று வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்ட கூரையையும் உடையது அவ்வீடு இதன்மூலம் முல்லை நில மக்களின் உறைவிட அமைப்பு முறை தெளிவாகிறது.

மருத நிலத்து இல்லங்கள்

மருத நிலக் குடிமக்களில் உழவர்களின் வீடுகள் நெடிய சுவர்களைக் கொண்டிருந்தன. அவற்றில் வண்டிச் சக்கரங்களும் கலப்பைகளும் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. முன்னாலிருந்த பந்தலில் யானைகள் நின்றாற் போலக் குதிர்கள் இருந்தன. வீட்டின் பக்கத்தில் மாட்டுத் தொழுவம் இருந்தது. கரிய வைக்கோலால் வீடுகள் வேயப்பட்டிருந்தன. முள்வேலி இடப்பட்டிருந்தது. மருத நிலத்து இல்லங்கள் தோப்புக்களுக்கு இடையே அமைந்த சிற்றூர்கள் போல விளங்கின. வீடுகள் யாவும் தென்னங்கீற்றால் வேயப்பட்டன. மருதநில மக்கள் பயிர்களைக் காக்க வயல் வரப்புகளிலேயே புதிய வைக்கோலால் வேய்ந்த இல்லத்தை அமைத்து வாழ்ந்தனர். வளமுடைய ஊர்களில் உழவர் வீடுகளின் முற்றத்தில் கன்றுகளைக் கட்ட நெடிய

தாம்புகளைக் கொண்ட முளைகள் நடப்பட்டிருந்தன. நீண்ட ஏணிக்கு எட்டாத நெடிய வடிவினையுடைய குதிர்கள் இருந்துள்ளன. சிறுவர்கள் முற்றத்தில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடியுள்ளனர் என்பதை,

“பகட்டுஆ ஈன்ற கொடுநடைக் குழவிக்
கவைத்தாம்பு தொடுத்த காழ்ஊன்ற அல்குல்
ஏணி எய்தா நீள்நெடு மார்பின்
முகடு துமித்து அடுக்கிய பழம்பல் உணவின்
குமரி மூத்த கூடுஓங்கு நல்லில்
தச்சச் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த
ஊரா நல்தேர் உருட்டிய புதல்வர்” (பெரும்.243-249)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் சான்று காட்டுகின்றன. இவ்வாறு மருத நிலப் பொதுமக்கள் வரப்புகளின் ஓரத்திலும் தோப்புகளின் நடுவிலும் மேலும் மருத நிலத்தில் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு குடிசை அமைத்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

நெய்தல் நிலத்துக் குடில்கள்

நெய்தல் நிலத்துப் பொதுமக்கள் மணல் பரந்த மேட்டு நிலங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் விலங்குகள் நுழையா வண்ணம் குறுகிய வாயில்களை அடைத்து வாழ்ந்தார்களோ, அதே போன்று நெய்தல் நிலத்து மக்களும் கடற்காற்றால் பாதிக்கா வண்ணம் குறுகலான நுழைவு வாயில் உடைய குடிசையில் வாழ்ந்ததை,

“கண்டல் வேலிக் கழி சூழ் படப்பை
முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பை” (நற்.207.1-2)

என்ற நற்றிணைப் பாடலடிகள் வழி அறியலாம். இக்குரம்பைகள் யாவும் தழையால் வேயப்பட்டிருந்தது. உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்த நிலப்பகுதியில் அவர்கள் வாழ்ந்ததும் அவர்கள் வாழ்ந்த இப்பகுதியை படப்பை என்றும் கூறுவர். பரதவர்கள் வாழும் குடியிருப்பின் முன் அவர்களது தொழிலுக்குரிய நெடிய தூண்டிற் வலை வைக்கப்பட்டிருந்தது. அகன்ற வெண்மணற்பரப்பில் மீன்வலை உலர்வதற்காகக் காய வைக்கப்பட்டிருந்தன என்று அவர்களது வாழ்க்கையின் அமைப்பினைப் பட்டினப்பாலை பாடல் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது. இப்பொதுமக்களின் வீடுகள் புல்லாலும் வைக்கோலாலும் வரகு, கரும்பு, நெல் தாளால் வேயப்பட்ட சிறுசிறு குடில்கள் அமைந்திருந்தன. பரதவர் குடில் அமைப்பினை,

“சிறுகுடிப் பரதவர்” (அகம்.330.16)

என்ற அகநானூறு பாடல் வரியும்,

“கானல் நண்ணிய சிறுகுடி” (குறுந்.228.3)

என்ற குறுந்தொகை பாடல் வரியும்,

“பெரு மீன் கொள்ளும் சிறுகுடி பரதவர்”²⁰ (நற்.219.6)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரியும் விளக்குகின்றது. குடிலமைப்பைக் கூறுகின்றது. இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த பொதுமக்களாகிய பரதவர்கள் தனித்து வாழாமல் அருகருகே குடில் அமைத்து வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் தெளிவாகிறது.

பாலை நிலத்துக் குடில்கள்

பாலை நிலத்தில் வாழும் எயினர்கள் ஈந்தின் குரம்பையில் வாழ்ந்தனர். ஈந்தின் இலை முள்போன்று இருந்தது. எனவே கூரையில் அணிலும் கருப்பை(எலி)யும் ஓடாமல் இருக்க குரம்பை பயன்பட்டது. மறவர்களது குடில்கள் ஈந்திலையாலும் குழையாலும் வேயப்பட்டதை,

“இலை வேய் குரம்பை உழை அதட் பள்ளி

உவலைக் கண்ணி வன்சொ இளைஞர்” (மது.310-311)

என்று மதுரைக்காஞ்சியும்,

“ஈத்துஇலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை” (பெரும்.88)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. எயினர் வீடு அம்புகள் தூங்கும் கால்களையுடைய பந்தலினையும் சங்கிலியால் நாய்கள் கட்டப்பட்ட காவலினையும் முள்ளையுடைய பால் வேலினையும், அதனைச் சூழ்ந்த காவற் காட்டினையுடைய பக்கத்தினையும் கணைய மரம் எரியப்பட்ட உட்கதவினையும் வாயிலை உடையது பத்து முதல் பதினைந்து வரை உள்ள பழங்குடியினரின் குடும்பங்கள் அருகருகில் இருப்பதற்காக குடிசைகள் அமைத்துக் கொண்டு அவர்கள் வாழ்மிடங்கள் ‘குடில்’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

பழங்காலத்தில் மனிதன் மரத்தின் மேலேயே இராப்பொழுதைக் களித்திருக்க வேண்டும். காலப்போக்கில் ஏனைய பறவைகளின் கூடுகளைப் பார்த்து மரத்தின் கிளைகளுக்கு இடையே வீடு கட்டும் முயற்சி நடத்திருக்கிறது. மனிதன் நான்கு கால்களை நட்டு பந்தல் போல மேலே செடிகொடிகளைப் பரப்பி குடிசை அமைக்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. யானைகளும் கொடும் விலங்குகளும் சுற்றித் திரியும் பகுதிகளில் இவர்கள் வாழ்க்கை அமைந்ததால், மரத்தின் மேலே வீடு கட்டி வாழும் பழக்கமே பெரும்பாலும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். வேலிகள் ஊகம் புல்லினால்

வேயப்பட்டு உயர்ந்து ஓங்கியிருக்கும் காட்சி பார்ப்பவர்களைக் கவரக் கூடியதாகும். அம்புறாத்தூணிகள் தூங்கும் தூண்களை உடைய பந்தரும் அவ்வெயினர் வாழும் இடங்களில் காணப்படுகிறது. பிற்கால வீடுகள், குடிசைகள் கூட பழங்காலத்தில் மக்கள் மரங்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பழைய வாழ்வின் எச்சமே காரணமாகும். குடிமக்கள் முதல் அரசன் வரை தங்கள் நிலவமைப்புகளுக்கேற்ப பாதுகாப்பான உறைவிடத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

References

1. முனைவர் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம் (உ.ஆ),சங்க இலக்கியம் நியு செஞ்சுரி
புக்ஹவுஸ், அம்பத்தூர், சென்னை,2004.
2. தேவநேயப் பாவணார் ஞா.,பண்டைய தமிழ்நாகரீகமும் பண்பாடும் ப.66
நேசமணி
பதிப்பகம், கதட்பாடி விரிவு, வேலூர்,1966.
3. நடராசன் பி.ரா.(உ.ஆ),பெரியபுராணம்,உமா பதிப்பகம்,சென்னை,2016.
4. ஜகநாதன் கி.வா.,தமிழ்க் காப்பியங்கள்,சாரதாபதிப்பகம்,சென்னை,2000.